

S Borkem je někdy legrace

Sláva, je tady pátek. A po tomhle pracovním týdnu jediná šance, jak přežít ten další, je vyrazit do lesa. Očistit duši i tělo. Kam jinam než na Roverky, nic jiného mě ani nena- padá. Venku je zima, krásně pošmourno, do hospůdky dorázím pozdě večer za hluboké tmy. Uvnitř je takřka prázdro, o to příjemnější. Zdravím se s několika místními a zalamuji palec s jediným trampíkem v koutě. Ale zdá se, že chce být sám. Sedám si k vedlejšímu stolu, ani mně se nechce komunikovat. Pokecám až v lese. Tedy, ne že bych na sebe hulákal a jiným hlasem si odpovídal, to ne. Takovej magor ještě nejsem. Ale pěkně v hlavě, to se někdy povídá úplně nejlíp. Srovnat myšlenky a vypovídat se z problémů, a že jich je někdy víc než dost. I když je fakt, občas se přistihnu, jak při tom mluvím sám pro sebe nahlas. Ale v lese je to stejně jedno. Akorát teď nevím, jak je to s tím magorem. Tak konec filozofování, poslední pivo na cestu a hurá do skal.

Venku mezičim přitulho a mlha by se dala krájet. Má namířeno na jeden zastrčený, málo navštěvovaný kemp. Přesně to, co dnes potřebuju. Ohýnek, něco kořaličky do horkého čaje před spaním, to bude nádhera. Jdu takřka automaticky. Ted' odbočit doprava, přes louku, u vybělené souše esíčko do leva na sotva znatelnou stezíčku a za chvíli jsem tam. A jak si tak krásně rovnám myšlenky, vkrádá se mezi ně divnej pocit. Mimo plán stoupám úzkou roklí hlubokým lesem a stoupám čím dál strměji. Kde se stala chyba? Zorientovat se tady v té tmě a mlze nepůjde. Nic se neděje, klídek, pohoda. Dělám čelem vzad a vrácím se na záchytný bod, na louku. Hlt kořaličky na zahřátí a druhý pokus. Podél louky po lesní cestě, aha, tady sem asi odbočil ze směru. Příště míň filozofovat a víc koukat na cestu. Tak to vezmu rovně a u souše esíčko do leva na sotva znatelnou stezíčku a za chvíli jsem tam. Na rovnání myšlenek už jsem zapomněl, teď se plně soustředím na tu souš. Ale už jdu nějak moc dlouho a po chvíli se prodírám hustým, neprostupným lesem. Rychle mě opouští klídek a pohoda, začínám být trochu dost nervózní. A teď už mluvím nahlas, na plnou hubu. Není na koho nadávat, tak nadávám sobě. Znovu návrat na louku. Začíná drobně pršet a dává se do mě zima. Určitě už je po půlnoci. Tak hlt kořaličky na zahřátí, shazuju bágl a pobíhám mezi loukou a lesem a zouflale hledám souš, jediný orientační bod. Šmejdím tam snad půlhodinu, hlasitě při tom kleju, ale po souši ani památky. Kdyby mě teď někdo pozoroval, asi by se válel smíchy. Ale naštěstí jsem tu sám. Už prší docela hustě, mezi nadávkama drkotám zubama, vždyť tady to musí bejt! Kde je ten blbej, zas... strom! Nakonec to vzdávám. Sbohem ohníčku, sbohem nádhero. Skrábu se nahoru do lesa a zaléhám pod první mělkou skálu, na kterou narazím. Poslední hlt kořaličky na zahřátí, honem do spacáku, a adié, sladké sny. Ráno se probouzím pozdě, není kam spěchat. Pozvolna sbírám myšlenky a znova se propadám do slastného snění. A než se definitivně vzbudím, mihne se mi před očima obraz panáčka smějícího se pod vybělenou souší. Ne, on se nesměje, on se řehtá, až se zajíká, pro samý smích už nemůže stát, tak se tam pod tou souší válí jak pominutý... Ale

J. Žáka

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

ROVERSÁ SOSNA

---

to byl jenom sen. Počasí se umoudřilo, korunami borovic nade mnou prosvítá sluníčko. Tak jo, sbalit a půjdou se někam pod převis nasnídat. A jak se tak zvednu a koukám, kde jsem to v noci zaparkoval, málem mi vypadly oči z důlků. Přímo pode mnou svítí ta prokletá vybělená souš. Akorát ten panáček už tam není. A tak mi to docvaklo. On ten syčák přede mnou tu souš celou noc schovával. Jak jsem říkal, s Borkem je někdy legrace. No jo, a teď mě napadá, víte vy vůbec, kdo je Borek? Jestli ne, musíte číst dál, jinak jste to až sem četli úplně zbytečně.

Legenda o Borkovi

V dávných dobách, v pohnutých časech velkého stěhování národů, kdy původní kmeny opouštěly českou kotlinu, se jeden z jejich duchů stěhování vzepřel a rozhodl se, že zůstane v milované lesní krajině plné rozechátych pískovcových skal a hlubokých chladivých údolí. Do země nepřetržitě proudili noví a noví přistěhovalci z východu a postupem času osídliли i ta nejodlehlejší území. Když už se i z nejpřístupnějších skalních plošin a z nezapadlejších roklí ozýval křik nových osadníků, duch se zamračil. Nesrozumitelné hatmatilce ne a ne přijít na chut'. A dumal, jak alespoň malý kousek klidného a tichého místa zachovat pro sebe.

Na samém konci skalnatého kraje zastavil se duch na hoře odpradávna nazývané Vlhošť, přehlédl daleké obzory všech stran a shledal, že dál už jít nelze. I otočil se k jihu a začal provádět kouzlo. Slunce zastínil obrovitý mrak a na krajinu padla černočerná tma. Potom vyřkl trojici magických slov, které hučely nad korunami stromů jako nejsilnější vichřice. Každé slovo doprovodil ránou holí do skály, která zažehla blesk tak silný, že bylo světla víc než ve dne a hromy burácely, až se zem v širokém okolí otřásala. A když kouzlo pominulo, slunce opět ozářilo krajinu hlubokých lesů a rozervaných skal. Jenom prameny studánek rychle slábly a údolí, dříve plná svěžích potůčků, vyschla. Od té doby zůstal tento kout bezvodých kaňonů a hřbetů neosídlen. Vyprahlé skály porostlé borovicí, která jediná snáší ten suchopár, byly domovem samotářského lesního ducha po celá staletí a lidé ho podle těch stromů počali nazývat Borkem.

Pak nastal čas příchodu lidí trampske kultury a Borkovo útočiště dostalo jméno Roverské hory. Když Borek seznal, že trampové jsou lidé veskrze dobrí, mají rádi tenhle kout stejně jako on a nehodlají se zde usídit natrvalo, přijal je do svých hor. A vzal je spolu s ostatními poutníky, kteří se toulají touto krajinou, pod svoji ochranu.

Borek dál spravuje svůj kouzlný kraj pískovcových skal, hlubokých roklí a rozlehlych lesů. A nezasahuje příliš do lidských osudů. Ale nedobré lidi, kteří se v jeho království nechovají tak, jak mají, dokáže tvrdě ztrestat. A říká se, že někdy na sebe bere podobu pomenšího vandráka s mohutným knírem a občas sedává v koutě hospůdky u půllitru zlatavého moku. Nemluví, jen tak naslouchá řečem a písni a spokojeně se usmívá. A občas, když je příležitost, vrací se do lesa a dělá legraci. Legraci někdy dost zemitou, ale tím pádem vlastně trampsou. To, aby všichni věděli, že je tu stále s námi.

Na námět Medvěda-Q napsal Miki, nakreslila Jitka